

A TALAJTANI TÁRSASÁG VÁNDORGYÚLÉSE

Kecskemét, 1971. június 10–11.

MEGNYITÓ

ROMÁNY PÁL

az MSZMP Bács-Kiskun megyei bizottságának első titkára

A Magyar Agrártudományi Egyesület Országos Elnöksége és a házigazda megye — a legnagyobb homoki megye — vezetése nevében őszinte megbecsüléssel köszöntöm a vándorgyűlés valamennyi résztvevőjét. Kívánom, hogy nemes szándékukat siker koronázza, a tudomány és a gyakorlat gyümölcsöző kapcsolata újabb eredményeket hozzon a homokhasznosításban az egész népgazdaság javára.

Magyarország legnagyobb összefüggő homokterülete a Duna—Tisza közén van, az ország homokterületének közel 70 százaléka. Ennek a tájnak természetes földrajzi központja Kecskemét — az ország legnagyobb területű megyéjének székhelye. Úgy gondoljuk — s reméljük, hogy a vándorgyűlés befejezése után Önök is megállapíthatják — jól döntött a Társaság tisztelt vezetősége, amikor a tanácskozás színhelyéül Kecskemétet választotta.

Tudjuk, hogy a gyenge homokterületek hasznosításának kérdése, az alacsony gazdasági színvonal megváltoztatása nem egy tanácskozáson múlik. Mégis őszintén köszöni a megye mind a téma, mind a hely kiválasztást, mert meggyőződésünk, hogy a tanácskozás, a tapasztalatcsere nemcsak a jelenlevők számára lesz hasznos, hanem tudományos és gazdaságpolitikai jelentőséggel is bír. Ismét ráirányítja a figyelmet ezekre a területekre, amelyeken százezernyi parasztsalád él a homoki szőlő és gyümölcs jövedelméből, a homok megműveléséből, sok gonddal és időnként örömmel. A homok meghódítása még távolról sem fejeződött be, néha még a régi hadállásait is visszafoglalja, s egyedül a homokverés évente milliós károkat okoz.

Nem kis területről van szó. Bács-Kiskun megye mezőgazdasági területének közel 50 százaléka homok, a szomszédos Pest megyének 40 százaléka. A „homok világának” tartott Szabolcsban ennél kisebb a homokterületek aránya, de még Somogyban sem jelentéktelen. A homok hasznosításában mind kevésbé eredményesek a régi utak, az évtizedeken át alkalmazott módszerek. A hajdani főnövény, a rozs vetésterülete jelentősen — körülbelül felére — csökkent a Duna—Tisza közén. Azokon a területeken, amelyekre visszaszorult, még kevesebbet ad. Igaz, a szőlő-, gyümölcsstelepítésben messzire jutottunk ahhoz képest, amikor Wéber Ede svájci tanár Kecskemét határában a megvásárolt 2 000 k. holdon — hazájára gondolva — Helvéciát megalapította, szőlőt

telepített. Akkor a város így segítette magán, és a 200 000 koronás vételárból felépítette ezt az épületet, amelyben épp most a homokhasznosítás korszerű módszereiről indult tanácskozás. Ma már több mint százezer kataszteri hold szőlő van a megyében. Ennek a telepítésnek egyszerű folytatása már korántsem elegendő. Más módszerekre, más hasznosítási lehetőségekre is gondolni kell. Új, a kor mai igényeinek, tudományos felkészültségünknek megfelelő választ kell keresni és adni a mai és a holnapi kérdésekre.

Úgy véljük, hogy komplex homokhasznosítási terv elkészítésére van szükség és szép kezdeményezése lehetne eme vándorgyűlésnek, ha ezt éppen ebben az épületben, itt Kecskeméten határozná el. Talán jelkép lehetne, hogy a Kecskemét-ballószögi homok eladásából létrehozott épületben — a Kecskeméti Katona József Színházban — mondaná ki ennek szükségességét a tisztelt Vándorgyűlés.

A Magyar Agrártudományi Egyesület Talajtani Társasága a talajtant és agrokémiát művelő hazai szakemberek széles körét öleli fel a kutatás, igazgatás, a termelés területéről. Eddig is sokat tettek e tudományág fejlődéséért, fórumot teremtettek az itt tömörült szakemberek részére. A múlt évben Budapesten a talaj mikrobiológiai kérdéseknek szentelte a vándorgyűlést a Társaság, 1969-ben pedig Szolnokon a tiszai öntözőrendszer talajtermékenységi problémáit vitatta meg.

Most, Kecskeméten a homok hasznosítása szerepel a napirenden. Megyénk szakemberei jól teszik, ha nagy figyelemmel vesznek részt a tanácskozáson, részt kérnek a vitából. Úgy vélem, hogy a vándorgyűlés anyagát tanulmányozni szükséges később is, másutt is, és így haszna, eredménye bizonyára nem marad el.